„Hele, to je vona!“ Kývnul směrem k ohništi, kde se to hemžilo děvčaty. „Jo? A která, ty chytráku.“ Zježil se mu náznak mužného plnovousu.

„No přece ta mrňavá černovláska. Vidíš, teď se zrovna hrabe v batohu.“

Moc jsem z ní neviděl. Byla skloněná nad svým báglem a přehrabovala se v něm. Dlouhé černé vlasy jí padaly a překážely, kde se dalo. Odhodila si je ženským, navyklým pohybem. Ale to asi bylo všechno z její ženskosti. Drobná postava, džínsy jí držel pořádný pásek a zelená košile kopírovala téměř chlapeckou postavu. Rozšláplá bagančata podtrhovala karikaturu drsné zálesačky. „Tak to je ta tvoje veleznámá krotitelka duchů a hodná čarodějka? Dyk vypadá, že ji tu zapomněla úča ze školní družiny.“ Byli jsme ještě dost daleko, aby nás kdokoliv z přítomných mohl slyšet. Ona však jakoby ztuhla, ustala ve své horlivé činnosti s vybalováním a otočila se neomylně naším směrem. Ty její oči! Přejely nás jakoby rentgenem a kdybych se nestyděl to přiznat, polilo mne horko.

„Hele, další pomocníci,“ řekla nám i všem a její příjemný hlas zahnal chlad, který zavanul, zřejmě z přilehlého tmavého lesa.

Ahoj, ahoj, zalomení palce, úsměvy, letmé políbení. Voněla loukou.

„To jsem ráda Tome, že jste nám přijeli pomoct,“ cloumala kamarádovou pravicí šerifka a zdálo se, že neskončí, dokud' mu ruku nevyvrátí v rameni.

„Co by ne,“ ošíval se kamarád, když ho dívčí osada zahrnula pozorností, „přece sem to slíbil, ne?“ Představil mne. „Tohle je Cvrček a za náma se ještě táhnou dva kluci z osady.“

„Rádi pomůžem s přípravkami,“ hlesnul jsem v rozpacích a hned jsem se vytasil s pořádnou sekyrou, která byla v pohotovosti zastrčena v pouzdře podél uzdy.

Do večera jsme stačili položit několik soušek a vše přiblížit na plac. Makali jsme, jen se z nás

kouřilo, ale i tak stačil člověk pochytit důležitosti. Šerifka Dita byla všude a nikde, rozhodovala o všem a zdatně sekundovala i při kácení. Z malé černovlásky se vyklubala příjemná holčina. První dojem klamal. Byla dokonce o rok starší než já a jak případně prohlásila, na vojně by mi dělala mazáka. Přezdívku měla, jak jinak Dějka. Další dvě osadnice pilně tahaly klestí a ještě stačily pro všechny ucmundit v kotlících polévku a groček. Zvlášť ta copatá blondýnka se točila kolem kuchyňského ohně jako vítr.

Když se setmělo a všichni jsme se sešli u večeře, včetně všech dnes vylíhlých komárů z nedalekých mokřin, vedly se řeči a při popíjení kafe se rozdrnkala kytara.

„No, tak se jí na něco zeptej a uvidíš!“

Vandroval do mě Tom a oháněl se řečmi, co jsme vedli tuhle na slezině. Do krve jsem se tam hádal, že na čáry a máry nevěřím a jestli si myslí, že sednu na lep nějaké šarlatánce, to že se zatraceně mýlí.

Teď u ohně mi to přišlo vůbec blbý o nějakém čarování začínat. Ale znáte to! Tak dlouho hučel a vrněl, až to bylo asi trapný všem a z ničeho nic holky začaly přemlouvat Dějku, ať s tím bezvěrcem, jako teda se mnou, něco provede. Nejlépe mne zhmotnit v čekárně zubaře a nebo alespoň v čekárně nejbližšího nádraží. Jasně si dělaly srandu, ale té maličké se to vůbec nelíbilo. Nakonec zasáhla Dita.

„Hele, nechte toho. Když se jí nechce, tak co! My víme svý a basta.“

Jasně se mi ulevilo a kytara hodila do prostoru další melodii.

Díval jsem se na Dějku přes plameny a ty její vlasy se mi zdály na pozadí tmy jakoby nehmotné. Opětovala můj pohled. Znova mne zachvátila chřipková horkost. Najednou si s klidem sfingy začala postupně ze svých kapes vytahovat různé předměty. Neviděl jsem přesně jaké, ale později bych přísahal, že tam byla panenka vůdů, zaječí pacička, mech z poustevníkovy jeskyně, zavírací špendlík z oběšencovy kravaty a jiné, určitě nepostradatelné artefakty. Bylo těch strašátek mnoho a nedovedu si představit, kde to všechno měla schované. Celé osazenstvo seance ztichlo a sledovalo, jak si sedá do tureckého sedu a ty předměty z rozvahou třídí do půlkruhu. Začala si broukat a její monotonní nápěv provázel kývavý pohyb. Vlasy jí padly před obličej jako pohřební opona.

Dita, která zřejmě byla do procesu zapojena, po krátkém čase ke mně vztáhla ruku.

„Podej mi svůj ešus,“ její hlas naplňovalo napětí vzdálené bouře.

Chvilku jsem byl mimo, protože jsem měl dojem, že promlouvá k někomu za mou. Setřásl jsem nervozitu a sáhl za sebe.

„No, to sem teda zvědavej,“ povídám s hraným úsměvem.

„Drž hubu vole nebo ti něco provede,“ mumlá mi Tom do ucha a viditelně by chtěl sedět alespoň

o tři místa dál.

Kafíčkovej hliník putuje kruhem za nevídaného zájmu, z ruky do ruky, jako bájný grál. Dějka ešusem zatočila a vylila obsah na kapesník, který ležel uprostřed toho bubákovského haraburdí. Ve chvíli, kdy si efektně odhodila své havraní vlasy kamsi do tmy, přiložil někdo na ohniště náruč chvojí. Za syčivého praskotu šílených plamenů si ta malá čarodějnice prohlédla zkázu, kterou vytvořila černočerná sedlina. V nastalém tichu, když pominu rachot ohně a zrychlený dech lidí spojených kruhem světla, uslyšel jsem jasně vzlyk. Jako by raněného ptáka. Podívala se na mne a pak, jako by prosebně, na šerifku.

„Jdu spát, nechce se mi o tom mluvit. Promiňte."

Shrábla své propriety a za udiveného šumu odešla. Dita ji vedla za ruku, jako malé dítě. Už se nevrátily a nám nezbylo nic jiného, než se za tajemných a podivných okolností rozejít. Nikdo neměl náladu cokoliv komentovat. Druhý den ráno, nás chlapy, probudil dívčí smích od potoka a než jsme se vybatolili se svými žracáky, už se vařila voda.

O včerejším večeru nepadlo ani slovo.

Dita začala vypočítávat, co se ještě dnes musí stihnout. Do oběda. Než se hneme k domovu.

„Kluci by mohli vyrobit jednoduchý lavičky, já dojdu s Tomem nahoru k borovicím pro smůlu na louče."

Koukla po mě, „a ty bys mohl s Dějkou opravit lávku přes potok!"

Takhle nás rozstrkala a bašta.

No teda! Ta lávka mi dala zabrat. Chtělo to vyměnit tři kůly i kus zábradlí. Taky jsem to pro jistotu zavětroval.

A Dějka nic. Nic o večeru. Jen samý, hihihi a hahaha.

Tak třeba, „neurazíš mi ruku, když ti ten kůl podržím? No teda, ty si šikovnej!"

Jo, povídám! Samý nepodstatný věci.

Co si budu nalhávat. Líbí se mi, ale nevím jak s ní mluvit.

Otráveně jsem posbíral vercajk.

„Hotovo, pudu za Tomem nahoru do skal."

„No to teda ne!" vyvalila na mne ta svá nevinná kukadla, „dem se vykoupat. Nech to tady, pak to sebereme!" Táhne mě za ruku k rybníku.

„Co je? Ty se stydíš?“ povídá, když se bleskurychle svlékla a jen v kalhotkách a košilce vlétla do vody.

No, co bych se styděl, že jo! Teda, normálně se na vandru koupeme nahatý, ale tady bych s tou parádou, co mi najednou vadí, nedošel ani ke břehu. Tak jsem do rybníka vlezl ve slipech.

Přeplavali jsme dvakrát k protějšímu břehu. Měl jsem práci jí stačit a tak jsem ji za to trochu utopil. Abych svoje hromburáctví napravil, donesl jsem jí až do trávy. Byla jak pápeří. A vůbec nemyslím na hroty ňader, které mokrá látka vyrýsovala. Slunce se rozhodlo, že budeme suchý v cuku letu a tak jsem si dodal odvahy a jednu z posledních kapek na její, zlatými chloupky pokryté paži, políbil.

Ucukla.

„Hele nezlob se," nadechla se, „víš, já teda kluky nemusím. Jestli mi rozumíš.“

„No, snad jo," povídám, ale tak, jako by mě někdo vzal mokrým hadrem. Je zajímavé, jak člověk v takových chvílích slyší i vlastní tlukot srdce, který přehlušil i ten letní rybníkový rachot hmyzu.

„Tak bys mi aspoň mohla vysvětlit.“

Dala mi ruku na pusu a s vážným pohledem pokračuje.

„Těžko se to vysvětluje, ale prostě mám jasná vidění s nepřesným časem a nevím jak a proč. To divadýlko není nutný, ale některý zabedněnci, ho potřebují.“

Nadechla se a pokračovala, „je to hrozně pocitový a protože vím, že se to většinou vyplní, snažím se tomu zabránit. Proto tě mám dnes na starost a dost. Dál se neptej!“

Tak se neptám, ale jsem z toho trochu paf. Všechno křídlatý a skákací zase rozkřičelo letní ticho. A nevím, co mám dělat teď.

Od kempu k nám běží ta copatá kuchařinka. Něco volá za mohutného máchání rukama. Dějka vyskočila a v mžiku měla natáhnuté kraťasy i tenisky. Popadla košili a vyběhla kamarádce naproti. Já jsem při obouvání jasně slyšel, že se Tom zřítil z nějaké skály. Už volali záchranku. Ta černovlasá vědma se otočila ke mě a udělala pár kroku zpět. Jasně vidím tu její nenávist.

„Ty tupče! To nebyl tvůj ešus, viď?“

Mlčím. Pochopil jsem, že se můj největší trumf změnil v okovaný bumerang.

„Nejraději bych tě kopla!“

Její pohledem zabloudil na můj podbřišek, kde už ale dávno nebylo do čeho kopnout. Táhnu se za nimi jak zpráskaný pes. Nevím, co je s Tomem a jak dopadne tento den.

Jedno vím ale jistě!

Za týden sem na potlach určitě nepřijedu.

_____

Jiří Bok – Bokajs
Trapsavec 2010